

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 224/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1728/2024 z 12. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na prístup k účinnému opravnému prostriedku podľa čl. 13 dohovoru, práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 152 ods. 5 ústavy postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 8Ek/1728/2024 z 12. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť, zakázať porušovateľovi pokračovať v protiprávnom konaní a priznať sťažovateľke náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 3 429,52 eur.

2. Sťažovateľka vystupovala v procesnej pozícii povinnej v exekučnom konaní vedenom na exekútorskom úrade súdnej exekútorky JUDr. Márie Krasňanovej pod sp. zn. 91EX 298/24. Povinná podala v priebehu exekučného konania návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol zamietnutý uznesením vyššieho súdneho úradníka. Sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola zamietnutá napadnutým uznesením. Z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, že sudca sa stotožnil s odôvodnením uznesenia vyššieho súdneho úradníka vo vzťahu

k argumentácii sťažovateľky produkovanej v návrhu na zastavenie exekúcie týkajúcej sa doručovania rozhodnutia o sťažnosti proti exekučnému titulu (uznesenie vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania). Predmetné rozhodnutie bolo doručené zástupkyňi povinnej, preto povinná nepreukázala svoje tvrdenia, že rozhodnutie o sťažnosti jej nebolo doručené. Z uvedeného dôvodu okresný súd sťažnosť sťažovateľky zamietol.

3. Podľa názoru sťažovateľky bola exekúcia začatá a vykonaná nezákonne bez existencie exekučného titulu, ktorý nebol právoplatný a vykonateľný. Podľa nej jej zástupkyňa nebola v základnom konaní splnomocnená na doručovanie písomností, preto je napadnuté uznesenie nesprávne, nezákonné, svojvoľné a neústavné. Vykonateľný exekučný titul v základnom konaní podľa jej názoru nevznikol, poukazuje na to, že rozhodnutie, na základe ktorého má niekto niečo vykonať, sa musí vždy doručiť do vlastných rúk toho, kto má niečo vykonať (zaplatiť).

4. V ďalšom sťažovateľka argumentuje k náhrade trov priznanej oprávneným v exekučnom konaní uznesením vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie, pričom tvrdí, že išlo o neúčelné trovy, preto nemali byť priznané.

5. V ďalšom sa sťažovateľka vyjadruje k povinnému právnomu zastúpeniu advokátom. Poukazuje na ňou tvrdené zlyhanie právneho zástupcu v základnom konaní. Sťažovateľke spôsobil škodu 3 429,52 eur. Sťažovateľka produkuje nesúhlasné stanoviská k povinnému právnomu zastúpeniu v dovolacom konaní a v konaní pred ústavným súdom. Navrhuje ústavnému súdu, aby vyslovil nesúlad povinného zastúpenia advokátom s čl. 1 ústavy a čl. 2 Zmluvy o Európskej únii (ďalej len „ZEÚ“) podľa čl. 125 ods. 1 a 2 ústavy. Povinné zastúpenie je podľa nej neústavné a advokáti sú nespôsobilí a nehodní k tomu, aby im sťažovateľka zverila ochranu svojich práv.

6. Sťažovateľka sa ďalej vyjadruje k advokátovi Divkovi, sudkyňi Krivulčíkovej, advokátovi Porubčinovi a ďalším osobám, a to najmä v súvislosti so súdnym konaním o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pričom zvyšok ústavnej sťažnosti venuje týmto aspektom. Podľa jej názoru je základné konanie ešte stále v štádiu doručovania vyjadrení podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku a ústavný súd je povinný vysloviť, že všeobecné súdy spôsobili nedôvodné prietahy. Produkuje názory o povinnosti orgánov činných v trestnom konaní vziať zaujatých sudcov do preventívnej väzby. V rámci textu ústavnej sťažnosti prechádza do argumentačnej roviny vo vzťahu ku skutkovému stavu základného konania, zároveň produkuje názory o tom, že ide o šikanóznú žalobu.

7. Sťažovateľka uvádza, že podala trestné oznámenie aj na vybraných sudcov ústavného súdu, čo oznámila predsedovi ústavného súdu a zároveň namieta sudcov Szigeti, Molnár, Straka, Šorl, Baricová, etc., pretože pri svojom rozhodovaní porušujú dohovor, ústavu, zákonnosť a čl. 1 ZEÚ.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. V prvom rade má ústavný súd za potrebné vyjadriť sa k námietke zaujatosti produkovanej sťažovateľkou vo vzťahu k členom senátu a ďalším presne neurčeným sudcom ústavného súdu („etc.“). Ako uvádza odborná spisba, námietka zaujatosti musí byť odôvodnená konkrétnymi skutočnosťami a musí smerovať proti konkrétnemu sudcovi, resp. konkrétnym sudcom. Ak v tomto smere je námietka všeobecná, predmet rozhodovania ústavného súdu nie je jednoznačne určený

a ústavný súd o nej nemusí konať, a to bez odstraňovania nedostatkov takto vznesenej námietky zaujatosti (pozri Macejková, I. a kol. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2020. s. 291.). Preto ústavný súd na sťažovateľkou formulovanú námietku zaujatosti neprihliadol.

9. Preskúmaním ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že jediným sťažnostným argumentom, ktorý má relevanciu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu, je argumentácia týkajúca sa exekučného titulu a jeho vykonateľnosti, vychádzajúc z tvrdení o nedoručení rozhodnutia o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľke. Vo vzťahu k ostatnej sťažnostnej argumentácii je potrebné konštatovať, že sťažovateľka prezentuje nespokojnosť s rozhodnutiami všeobecných súdov, produkuje názory o nezákonnom konaní subjektov zúčastnených v základnom konaní, a to poukazujúc aj na trestnoprávnu rovinu a ňou podané trestné oznámenia. V tejto časti je argumentácia sťažovateľky zjavne irelevantná vo vzťahu k napadnutému uzneseniu, keďže sa týka základného konania, z ktorého vzišiel exekučný titul, pričom ústavnou sťažnosťou sťažovateľka napáda rozhodnutie exekučného súdu.

10. Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa nedoručenia rozhodnutia o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka v základnom konaní, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie v tomto nevykazuje pochybnosti o správnosti tam uvádzaných skutočností. Exekučný súd uvádza, že podstatou argumentácie sťažovateľky je tvrdenie, že rozhodnutie o sťažnosti proti exekučnému titulu jej nebolo doručené. Exekučný súd má doručenie rozhodnutia zástupkyňi sťažovateľky preukázané doručenkou. Ak v ústavnej sťažnosti sťažovateľka tvrdí, že jej zástupkyňa v súdnom konaní nemala plnomocenstvo na doručovanie písomností, z odôvodnenia napadnutého uznesenia nemožno vyvodiť, že by takéto tvrdenie produkovala aj v návrhu na zastavenie exekúcie. To obdobne platí aj pre argumentáciu týkajúcu sa priznaných trov oprávnených v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie. Exekučný súd sa preto (správne) zaoberal dorúčením rozhodnutia zástupkyňi sťažovateľky, pričom za postačujúce „prešetrenie“ doručenia exekučného titulu je potrebné považovať vyžiadanie si doručeníek od súdu, ktorý vo veci konal.

11. Usudzujúc komplexne zo sťažnostnej argumentácie, možno usúdiť, že nespokojnosť sťažovateľky s doručovaním tkvie aj v tom, že rozhodnutie malo byť (bez ohľadu na jej zastúpenie) doručené jej ako účastníčke, keďže ide o rozhodnutie ukladajúce povinnosť plniť (odvodzujúc zrejme z § 110 Civilného sporového poriadku). V prvom rade je potrebné uviesť, že rozhodnutia ukladajúce povinnosť plniť nemožno stotožniť s rozhodnutiami, ktorými sa ukladá povinnosť „niečo osobne vykonať“, preto pre účinné doručenie je postačujúce ich doručenie zástupcovi. Zároveň je potrebné konštatovať, že argumentácia sťažovateľky sa miestami vzájomne vylučuje, keď na jednej strane tvrdí, že zástupkyňa v konaní nemala plnú moc na preberanie písomností, a na druhej strane poukazuje na povinnosť súdu doručovať priamo sťažovateľke písomnosti, ktorými sa ukladá strane niečo vykonať. Totiž povinnosť súdu doručiť písomnosti, ktorými sa ukladá povinnosť niečo osobne vykonať priamo účastníkovi, je výnimkou z pravidla doručovania písomností len zástupcovi, teda predpokladom aktivácie tohto výslovného príkazu je primárne existencia zástupcu, ktorý je oprávnený aj na preberanie súdnych písomností.

12. V závere ústavný súd zdôrazňuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by exekučný súd pochybil, ak vykonal prieskum doručenia exekučného titulu v rozsahu v napadnutom rozhodnutí uvedených sťažovateľkou namietaných nedostatkov. Sťažovateľka

ako prílohu ústavnej sťažnosti nepredložila svoj návrh na zastavenie exekúcie ani uznesenie vyššieho súdneho úradníka.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

14. Zároveň ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľka nie je v konaní pred ústavným súdom právne zastúpená advokátom (ba čo viac, povinné právne zastúpenie advokátom dôrazne odmieta). Vzhľadom na záver ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nevyzýval sťažovateľku na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti, pretože ani jeho odstránenie by nezmenilo záver ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti.

15. Keďže ústavnú sťažnosť ústavný súd odmietol ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd ďalej nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu